

Szegedi László Kukás novella

Nem is gondolnák, mennyi mindent elárul az emberről a szemét, ami a kukájában landol nap mint nap. Elég belegondolni, hogy ez egy olyan terület, amelyet nem kendőzünk el, nem húzzuk rá a rendrakás kényszerű álcáját, ráadásul mindig friss, hisz életünk legutóbbi eseményeinek nyomaitól szabadulunk meg így.

Jó, ezt az elméletet egy szociológus könyvéből szedtem, de hamar megtapasztaltam, hogy van benne valami.

Az egyetem alatt diákmunkákat vállaltam, oda mentem, ahová a diákszervezet küldött: szedtem napraforgót, dolgoztam nyomdában és műanyaggyárban, de a legtanulságosabb a szelektív szemétválogatás volt. A többiek utálták, undorodtak tőle, pedig egész jó napidíjat lehetett kapni, és mindig lehetett találni valami érdekeset. Volt egy haverom, aki a visszaváltható borosüvegek gyűjtésére szakosodott, tudta, melyiket fogadják vissza a boltban és melyiket nem, egész sporttáskára valót szedett össze naponta. A főnökök meg simán szemet hunytak efölött, nem érdekelte őket egy kis ilyen jövedelemkiegészítés.

Én személy szerint a papírhulladékokra specializáltam magam. Óriási papírhulladékot, karton, újságot és szórólapot kellett átnézni, nehogy valami nem odavaló legyen benne. Találtam ott mindenfélét, még bankkártyát is, anélkül, hogy az óvatlan tulajdonos előtte széthasogatta volna. Egyszer egy egész köteg Playboyt találtam, csak a legfelsőnek volt egy kicsit gyűrött a borítója.

Bizony, sokmindent kidobnak az emberek, de azt azért nem gondoltam volna, hogy egyszer szerelmes levelet találok a papírhulladékok között. Kissé szaggatott, mégis jól olvasható írás volt - finom női kéz nyoma. Lila tollal volt megírva, egyes szenvedélyesebb szavak aláhúzva. Nem bírtam neki ellenállni, felmarkoltam az egész halmot, és hazavittem.

Otthon késő éjjelig olvastam a leveleket. Csak ültem a konyhaasztalnál, kortyolgattam a hideg tejet, és elröpült az idő. Gyönyörűen írt ez a lány. Nem csoda, hogy a pasi megtartotta az összes levelét.

Ahogy olvastam, az egész történet kibontakozott előttem: a lány és a fiú egymásba szeretett, hónapokig együtt voltak. Úgy tűnik, a gesztus kölcsönös volt, mert a lány leveleiben utalások voltak a fiú leveleire is - mindketten írtak tehát egymásnak! Különös egymásra találás ez a mai modern kor mindent elárasztó gépiesítésében.

A levelek keltezésén látszott, hogy levelezésük pár hónap elteltével ritkulni kezdett. Az utolsót már reggel olvastam el a buszon. Ez már egy szakító levél volt, ebben kérte vissza a lány régi szerelmes leveleit. Így kerültek tehát vissza a levelek a lányhoz, ő pedig kidobta őket a szelektívbe. Bevallom, örültem ennek, jobb lehetőség volt, mintha a pasi dobta volna ki a leveleket helyhiány miatt. És mindkettejük jellemességéről is beszélt ez a gesztus: méltóságsal váltak el egymástól.

Néhány levélnek a borítékja is megvolt, megtaláltam tehát a lány címét. Másnap megnéztem a hulladékfeldolgozó cég térképén: ebből a körzetből szállították el utoljára a papírhulladékot a napi túrák során. Ezért volt a papírhalom tetején ez a levélcsomó.

Keresgélni kezdtem. Megpróbáltam kitalálni, mi származhatott még a lánytól. És találtam még ezt-azt tőle a következő hetekben. Volt, amire csak tippelni tudtam: parfümök

kartoncsomagolása, amelyeknek mind megpróbáltam beszívni az illatát, kidobott újságok, De volt, amivel könnyű dolgom volt, amiken rajta volt a lány neve, találtam bankszámlakivonatot, megrendelések visszaigazolását - örület, hogy mi ki nem derül ilyenkor az emberről. A lánynak járt a Nők Lapja, viszont lemondta a Cosmopolitan-előfizetését. Még fotót is találtam róla - a hátoldalán ott volt a neve - és a fiúról. A srác nyilván nem érdekelt, de a lány arcát sokáig elnézegettem. Szőke volt, mint egy tündér.

Gondolhatják, beleszerettem. Csak a nyomait láttam, mint egy örült kukkoló, de ennyi elég is volt ahhoz, hogy elképzeljem magamnak.

Így ment ez hosszú heteken át. Dolgoztam a papírhalmokon, válogattam a kartont meg a szórólapot, és szerdánként szerelmem nyomait kerestem a legújabb szállítmány tetjén. Érdekes játék volt, meg kell hagyni, de minden játéknak váge szakad egyszer.

Egy nap összeszedtem minden bátorságomat, és felkerestem a lányt. Lakcímét már fejből tudtam, kikerestem egy internetes térképen. Izzadó tenyérrel és szédülő fejjel mentem a lakásához. Egy eldobott határidőnaplóból még a napirendjét is megbecsültem: csütörtökön mentem, a jóga után.

Pontosan tudtam, hogyan fog kinézni, amikor megpillantom majd, sok fényképen láttam már. És mégis meglepődtem, amikor ajtót nyitott. Spagettipántos blúz volt rajta, és tréningruha. Haja kusza volt még a jóga után. A szeme pedig meglepetten csillogott.

Fölösleges elmesélnem, milyen mesével állítottam be. annyi mindent tudtam már róla, amatőr személyiségbúvárként személyisége rengetegt apró részletét véstem az agyamba. És ennek köszönhetően meglepő sikerem is volt. Együtt fejeztük be mondatainkat, nagyokat nevtünk, jól éreztük magunkat egymás társaságában. A következő hetekben találkozgatni kezdtünk, egymásba szerettünk, összejöttünk, személyes ajándékokat vettem neki, egyszerűen tudtam, mire gondol.

De csak egy darabig. Teltek a htek, hónapok. Utána egyre többször vesztünk össze, és voltak dolgok benne, amik teljesen megleptek engem: váratlan gesztusok, ismeretlen érzelmek... Nem is tudom. Nem értettem a dolgot. A szőke haj és a kék szemek ugyanolyanok ovltak, mint a fotókon, és kis lakásának dolgai is ismerősen simultak kezembe. de a lány lénye már más volt. Ahogy egyre jobban megismertem, személyiségének egyes rétegei mások és mások voltak, mint amit eddig elképzeltem.

Kár ragozni. Csúnya szakítás lett a vége. Hogy ki bántott meg kit, azt is kár elemezni. Nem voltunk egymáshoz illőek, ez a lényeg. A régi közhely, igen. Pár hónap elteltével ez világosan kiderült. Rájöttem, hogy akit én létezésének apró tárgyi nyomai nyomán elképzeltem magamnak, az nem azonos azzal a lényel, aki a lány maga. Csupán egy szeletet kaptam belőle ott a szeméthalmokon. A valóság teljesen más. A valóság kompakt, komplex, talán sosem igazán megismerhető.

A valóság más, mint az elképzelt eszménykép, kedves olvasók, megtanultam ezt jól.

2009. november

Novella egy éven át #4

<http://metanblog.blog.hu>

szegedilaci@gmail.com